

Messzi útra kelek

Anya hagyatékából

Beleakaszkodtunk Istenbe, mint bogáncs a gyolcsba,
meglegyen a mindennapi kenyérünk,
pár morzsányi morzsa. Veríték volt minden: ünnep, sírba tétel,
hadakoztunk halállal, fáradoztunk fénnel. Küldött az ég ránk
jégtelet, tűznyarat, hosszú csőrű szélkiáltó madarat,
kuvikot s az ég vizében vitorlázó gólyát,
koporsóba halottat, rengetőbe pólyát. A nagy háború idején
silabizáltam sírva a Bibliát, s lázálmaimban reszkettem,
már-már eszemet vesztettem, hogy elmarván a földről a lelkeket,
egymás vérét veszik az emberek – ó, a föld, ó, a menny
lángokban zokogott, paloták égtek, nyírfaerdők,
szentek és templomok. Ó, ördög-marta gonoszak
szívemben a napok, éjeimet kifosztják tékozló angyalok,
s én temető és templom két csillaga között
vadgerléimmel gyászba öltözök. S imádkozom, párnáimba fúlva,
távol-istenemhez forrón odabújva: ó, Uram, az esdések is kevesek,
szétomolnak szívemben csendben a nagy hegyek,
kiszáradnak szememben tengerző tengerek, én meg, mint a vadludak,
messzi útra kelek...

A húszezeregyedik napon

Az aznapi életittas haláltusa után
R. C. lefeküdt. A túlélés sóhajával hunyta le szemét,
s összekulcsolva két kezét, arra gondolt, immár
húszezer napja él, húszezer napja fél, s olyan boldog,
mint – ha vannak – az örök dolgok, így imát mondhat ezért, azért,
egyszóval mindenért. Álom és ébrenlét között
az öröklét finom gyolcsába öltözött, s belélegezve illatát
az ómennek és ámennek, mély álomba rengett.
Arra ébredt, odakint, a zúzmarás erkélyen
moirák civódnak a szikrázó fényben.
„Ha kinyitnám az ablakot, eltűnnének, mint a baljós,
lidérces csillagok. Pörösködjetek hát – dörmögte R. C. –,
pörlekedjetek, pörlóímmel én is,
én is így teszek. Egyébként is, e vén világ
milyen lenne nélkületek, végzet nélkül, nélkülem,
mit kezdene önmagával égzengés, hegyomlás,
Isten és szerelem?” – gondolta R. C. félálomban lebegve.
Aztán szemét dörzsölve felült az ágyon, s úgy érezte,
egyedül van a világon. Így indult hát R. C.
húszezeregyedik napja, az istenségek ősi
szigetére kirakva. Morajlott a szivárványos ég,
játszódott az üvegtenger vize,
végtelen volt R. C. boldog rettenete. „Hol vagyok, a pokolban,
a mennyben? Az örök kegyelemben? Ó, minden igaz –
mormogta –, s minden lehetetlen.”

Verset nem írni volna jó

R. C., istenem, R. C.! Milyen régen tudja:
megszállott rajongó,
a mindenség bolondja.
Pelenkázza szakadatlan
a pólyabeli, sírdogáló világot,
holott ő megszentelt,
s ezerszer is áldott! Arra született, hogy
legyen, legyen, legyen,
s fehér gyolcsba göngyölje a kegyelem.
S most asztal fölé görnyedve a fényben,
verset vajúdik keservében,
ahelyett hogy nem körmölne, ó:
– Verset nem írni volna jó!
Hisz süt a nap és elvarázsolt madarak,
cseresznyefák ragyognak a nap alatt,
s az út porában kedves sün szalad.
A teremtés is, láthatod, a könnycseppben
önnön szép arcát figyeli,
s mialatt a csöpp hangya a hátán
a mindenséget cipeli,
a méhek és a giliszták lélekszakadva dolgoznak,
fittyet hányva a gonosznak... R. C. nagy titokban
verset ír mégis – szánakozva hajol föléje az ég is:
Ó, világ szegénye, betűt vetsz és közben odakint
életek mákonyos ünnepélye kering! *Kelj föl és járj*
a fény alatt,
míg élsz s míg az örömtől szíved megszakad.